

ΝΙΚΟΣ ΤΣΙΠΟΚΑΣ

Τα αχνά φώτα της Μάρφα

Διηγήματα

ΚΕΔΡΟΣ

Νίκος Τσιπόκας: *Τα ακνά φώτα της Μάρφα*

ISBN 978-960-04-5159-7

Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Ρήγας Καραλής
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Νίκος Τσιπόκας, 2021*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2021*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

*Οι στιγμές αλλάζουν
όταν βουτάμε μέσα τους*

Charisma

Είχαν περάσει είκοσι χρόνια από τότε που είχες σταθεί στην ίδια αίθουσα υποδοχής, στην ίδια ρεσεψιόν, με διαφορετική αίσθηση αυτή τη φορά, χωρίς αγωνία, χωρίς έξαψη, φωνές και ιδρώτα. Με το ίδιο ντεκόρ όμως. Αυτό το ατέλειωτο φωτογραφικό παζλ, με χαρούμενα νεογέννητα βρέφη σε όλους τους τοίχους του κτιρίου. Απόλυτα ατάραχος, σαν να περίμενες σε ένα γραφείο μεταφοράς μικροδεμάτων, σε μια αδιάφορη σειρά καθισμάτων που έμοιαζε με αίθουσα αναμονής σε περιφερειακό αεροδρόμιο, αλλά που ήταν ένα κέντρο εξωσωματικής γονιμοποίησης κάπου στην Κηφισίας, μερικά λεπτά πριν ακούσεις το όνομά σου για να παραλάβεις το σπέρμα που είχες αφήσει για κρυσσυντήρηση σε θάλαμο αζώτου, πριν από είκοσι χρόνια. Ήταν η εποχή που όλες τις αποφάσεις τις έπαιρνες μέσα στο Veloce με διακόσια, σε ένα σπασμένο δεκά-

λεπτο, με ένα δίγραμμο κόκας. Διόδια Ελευσίνας μέχρι τη στροφή για Λουτράκι. Για να καθαρίσει το μυαλό σου, πρόσθετες τα νούμερα από τις πινακίδες των αυτοκινήτων που προσπερνούσες δαιμονισμένα σε αυτή την ταρώ της ασφάλτου, καλλιεργώντας μια υποαίσθηση, κάτι σαν αφή, αλλά με τα μάτια. Δεν άγγιζες, αλλά ένιωθες τα πάντα, μια χημική ανάλυση που λίγοι μπορούσαν να πραγματοποιήσουν τρέχοντας με διακόσια είκοσι. Έτσι κι εκείνο το ανεπανάληπτο ξημέρωμα, βγαίνοντας από το κλαμπ Αυτοκίνηση σε μια κατακόκκινη Κηφισίας μαζί με την Ξένια, σκέφτηκες ότι τώρα είναι η στιγμή, απ' αυτές που έρχονται μια δυο φορές στη ζωή...

Ήθελες να αφήσεις κάτι στο σύμπαν από εσένα, ένα μικρό κομμάτι σου, μια μικρή έκρηξη που θα πάγωνε στον χρόνο σαν φωτογραφία, σαν ανάμνηση, και θα την ξέθαβες σαν τζίνι, όταν πλέον θα σου είχαν τελειώσει όλες οι ευχές. Ήθελες ένα παιδί μαζί της, όχι τότε, ίσως μετά από δέκα χρόνια, αλλά με την αίσθηση και τη γλύκα εκείνης της νύχτας. Ήθελες να κρατήσεις το σπέρμα σου από αυτό το συγκεκριμένο βράδυ, που ένιωθες απέραντη ευδαιμονία. Ήθελες να γραφτεί στο DNA του παιδιού σου αυτή η υπέροχη αίσθηση ολοκλήρωσης που είχες. «Βασιλιάς, δικτάτορας, Θεός και κοσμοκράτορας», που λέει και το τραγούδι. Έτσι ανε-

ξήγητα στήθηκες σ' έναν παράδρομο της Κηφισίας, με το καλοριφέρ στο αυτοκίνητο αναμμένο και την Ξένια τύφλα, να κοιμάται στα πόδια σου, έξω από ένα κέντρο υποβοηθούμενης αναπαραγωγής, λίγο πιο κάτω από το κλαμπ που χορεύατε όλη νύχτα. Η κοπέλα στην αίθουσα υποδοχής τρομοκρατήθηκε από την εικόνα σας. Εσύ να ουρλιάζεις ότι θέλεις ένα παιδί εδώ και τώρα, η Ξένια υποβασταζόμενη να ρωτάει επίμονα:

«Τι ξενοδοχείο είναι αυτό; Γιατί αργούν τόσο; Τι είναι όλα αυτά τα μωράκια στους τοίχους;»

Μέσα σε μια τόσο περίπλοκη συνθήκη, με την υπάλληλο να έχει φρικόρει, προσπαθώντας να σας εξηγήσει ότι χρειάζεται ραντεβού για κάτι τέτοιο, καθώς το ιατρικό προσωπικό της τράπεζας σπέρματος δεν είχε έρθει ακόμα: «Στην κατάστασή σας, καλύτερα να πάτε στο σπίτι σας». Προθυμοποιήθηκε να σας καλέσει ένα ταξί, αλλά εσύ επέμενες ότι εκείνη ήταν η κατάλληλη στιγμή για εσένα, η ώρα που η καρδιά σου χτυπούσε με διακόσια και ο χώρος αναμονής του κέντρου αναπαραγωγής έμοιαζε με λεωφόρο πλημμυρισμένη από κίτρινα φώτα κι εκείνο το γαμημένο σόλο από τους Seeds, στο «Pushing too hard», δεν έλεγε να αφήσει το μυαλό σου. Προσπαθούσες να την πείσεις, λέγοντας ότι την επόμενη μέρα θα έμπαινες εκτάκτως για εγχείρηση αφαίρεσης ενός τεράστιου

σκουληκιού από το κεφάλι σου και ήθελες να αφήσεις κάτι από εσένα στην αγαπημένη σου. Επέμενες να σε οδηγήσει στον χώρο για να ολοκληρώσεις τη διαδικασία, αλλά εκείνη αρνιόταν. Έτσι, απελπισμένος, αγνοώντας την υπάλληλο, πήρες ένα πλαστικό ποτήρι από τον καταψύκτη και μπήκες ορμητικά στο απέναντι γραφείο, μπλοκάροντας την πόρτα με την πλάτη και την Ξένια να γελάει υστερικά ανάμεσα στα πόδια σου στο πάτωμα, ρωτώντας: «Μωρό μου, τι δωμάτιο είναι αυτό;» και την κοπέλα της υποδοχής να φωνάζει απ' έξω πανικόβλητη ότι θα φωνάξει την αστυνομία...

Στο τσακ πρόλαβες και βγήκες την τελευταία στιγμή, τελειώνοντας ευτυχώς στο πλαστικό ποτήρι νερού και όχι στο στόμα της. Επιστρέφοντας στον χώρο αναμονής, ζήτησες συγγνώμη απ' την έκπληκτη, σχεδόν αηδισμένη υπάλληλο, φανερά πιο ήρεμος, λέγοντας ευγενικά ότι ο λόγος που είσαι εδώ είναι αυτό το κορίτσι, δείχνοντας τη λιπόθυμη πλέον Ξένια στον ώμο σου, ενώ στο άλλο χέρι κρατούσες με προσοχή, σαν εξευτελιστική φιγούρα καρτούν, το πλαστικό ποτηράκι με το σπέρμα σου. Της εξήγησες ότι, όταν σε κοιτάει αυτό το κορίτσι, βλέπεις τη θάλασσα μέσα από τα μάτια-οθόνες της. Δεν ήθελε να το παραλάβει. Σου επαλάμβανε συνέχεια:

«Ηρεμήστε, κύριε, σας παρακαλώ, όλα θα πάνε καλά».

Έτσι, μαζί με το ποτήρι, ακούμπησες στον μαρμάρينو πάγκο υποδοχής κι ένα φάκελο με μια γενναία δωροεπιταγή, από γνωστό ταξιδιωτικό γραφείο της εποχής, που είχες πάρει για τον γάμο του κολλητού σου.

«Πήγαινε όπου θέλεις με το αγόρι σου, πήγαινε ένα μεγάλο ταξίδι», της είπες, επαναλαμβάνοντας συνέχεια το ονοματεπώνυμο και τα στοιχεία επικοινωνίας σου, για να σιγουρευτείς ότι τα έγραφε σωστά. Την παρακάλεσες να φροντίσει να το παραδώσει προς φύλαξη, να μην το πετάξει. Η κοπελίτσα έγραφε στον υπολογιστή κι έτρεμε, χωρίς να την απειλείς ή να φωνάζεις, σαν να έπαιζε σε ταινία. Ήσουν τόσο μεθυστικά πειστικός και χαλαρός, έχοντας κρεμαστεί πάνω από τον πάγκο υποδοχής. Λίγο αργότερα, σε έβλεπε να φεύγεις και να κουβαλάς την αγαπημένη σου στον ώμο σαν αρνάκι, βγαίνοντας κομμάτια από την τεράστια γυάλινη έξοδο του κέντρου αναπαραγωγής, στις επτά και σαράντα λεπτά το πρωί στη Λεωφόρο Κηφισίας.

Το παιδί τελικά αυτό δεν το έκανες με την Ξένια, ούτε με κάποια άλλη. Πάντα είχες να πας κάπου, δεν προλάβαινες. Το σωληνάριο με το σπέρμα, που σε ειδοποίησαν να παραλάβεις, είχες σκεφτεί να το αδειάσεις από τον Λυκαβηττό σε αυτή την πόλη, αλλά τε-

λικά το πέταξες στον πρώτο κάδο ανακύκλωσης που βρήκες στην έξοδο του κέντρου υποβοηθούμενης αναπαραγωγής.

Την Ξένια δεν την είδες από τότε. Μόνο μια φορά μετά από χρόνια στο Bed & Bath, που διάλεγε μαξιλάρια με τις κόρες και τον άντρα της. Δεν της μίλησες. Όταν έφυγε, έβαλες τα παγωμένα χέρια σου για ώρα πάνω στο μαξιλάρι που περιεργαζόταν πριν, για να ζεσταθείς, να τη νιώσεις, να θυμηθείς...

Επέμενες να το αγοράσεις, αλλά ήταν δείγμα και δεν σ' το έδιναν. Έκανες φασαρία στο ταμείο, μίλησες και με τον υπεύθυνο, προσπάθησες να του εξηγήσεις, αλλά και πάλι δεν σ' το έδιναν...

Έτσι, περίμενες έξω από το κατάστημα μέσα στο αυτοκίνητο, χωρίς λόγο, απόλυτα παγωμένος, ακίνητος για ώρες, χωρίς νερό αν και δίψαγες πολύ, με ένα μπουκαλάκι στο πίσω κάθισμα, αλλά ούτε το ακούμπησες, είχες μείνει αποσβολωμένος να κοιτάς την τεράστια φωτεινή πινακίδα του Bed & Bath. Ένωθες σαν κάποιος να σε πετούσε από τον πέμπτο κάθε τρία λεπτά, αν και ήσουν στο ισόγειο...

Το ξημέρωμα έβαλες δευτέρα, έπεσες πάνω στην τζαμαρία του καταστήματος στο Περιστέρι και μπήκες μέσα. Ο συναγερμός στρίγγλιζε, αλλά σχεδόν δεν τον άκουγες. Τα φώτα ασφαλείας σε έλουζαν μαζί με τον

CHARISMA

αφρό από το σύστημα πυρόσβεσης, που για κάποιον περίεργο λόγο ενεργοποιήθηκε κι αυτό. Περπατώντας ανάμεσα από σπασμένα τζάμια κι ένα σύννεφο από πούπουλα, κατευθύνθηκες με αγωνία στο Τμήμα Ύπνου και άρχισες να μυρίζεις ένα ένα τα μαξιλάρια, βουλιάζοντας με δύναμη το πρόσωπό σου σε καθένα ξεχωριστά. Όταν τη μύρισες, όταν το βρήκες τελικά, χαμογέλασες, το κράτησες σφιχτά στην αγκαλιά σου με τα δυο σου χέρια και πήγες προς την έξοδο.

Δεν πήρες το αυτοκίνητο. Απλά βγήκες από το κατάστημα. Τα πρώτα πρωινά αστικά λεωφορεία, με τα φώτα ακόμα αναμμένα, περνούσαν δίπλα σου και κόρναραν. Συνέχισες να περπατάς, καθώς ξημέρωνε, στη μεσαία λωρίδα της Κωνσταντινουπόλεως ανάμεσα σε αυτοκίνητα, αγκαλιά με το μαξιλάρι, να το μυρίζεις...

Το μοντέλο ήταν το Charisma, 70/30 πούπουλα-φτερά χήνας.

